

PARAULA I VIDA

«Crist ja regna per l'Església...» (II)

Santa Pasqua de Resurrecció! En aquests dies de la cinquena pasqual, sobretot, ens diem els uns als altres: «Crist ha ressuscitat!» i ens contestem, «Realment ha ressuscitat!». I voldria que aquesta fe pasqual en el Senyor Ressuscitat, ens portés també a un refermar la nostra fe i el nostre amor a l'Església, que ja estímem, amb un coneixement més aprofundit del que és l'Església i de la seva missió.

Ens podríem preguntar, **què és l'Església per a mi?** I no són suficients les respostes teòriques. Hem de fer un procés de mirada interior sobre el que l'Església ha estat i és per a cadascun de nosaltres. Probablement hem començat a conèixer-la gràcies als pares i padrins, la parròquia, algun catequista, amics i professors de l'escola, algun

sacerdot, alguns escrits... I tant de bo n'hàgim tingut unes «experiències» de fe i d'amor, a través de persones properes que ens han estat referents; sants i santes que ens atreuen per la seva exemplaritat; celebracions litúrgiques; santuaris que visitem i estímem, desvetllaments i creixences...

Jo us invito a agrair-ho a Crist Ressuscitat. Ell ens dóna l'Església «jove i viva», com diu Benet XVI. Precisament és el Papa qui en la seva primera encíclica ens diu allò que ja s'ha fet famós: «Hem cregut en l'amor de Déu: així pot expressar el cristià l'opció fonamental de la seva vida. No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva» (*Deus caritas est*, 1). I és l'Església qui ha fet possible aquesta trobada. També l'Església és reconeguda per la jerarquia, els grups o moviments més visibles als mitjans de comunicació. Amb tot, crec que ens convé reprendre la mirada més espiritual del que l'Església és i ha fet per a mi. I donar-ne gràcies!

L'Església, **ahora visible i espiritual, és «el sagrament universal de la salvació».** Així s'expressa solemnement el Concili Vaticà II: «L'Església és en el Crist com un sagrament, és a dir, signe i instrument de l'íntima unió amb Déu i de la unitat de tot el llinatge humà» (*Lumen Gentium*, n. 1). Misteri de comunió de Déu amb nosaltres, i Poble de Déu en marxa, en pelegrinatge vers la vida per sempre. Un sagrament és una realitat palpable, però que ens acosta i ens fa entrar en una realitat invisible, de gràcia i d'amor. A través de la realitat d'uns homes i dones que vivim units per la fe, trobem realment el Cos de Crist, i el seu sagrament de salvació per a tota la humanitat. Fem visible i trobable la Persona del Crist ressuscitat, i alhora Ell pot actuar a través de nosaltres. Ho diu St. Pere als inicis de l'Església al paralític de la porta del temple: «*De plata i d'or no en tinc, però el que tinc, t'ho dono: en el nom de Jesucrist, el Natzarè, aixeca't i camina!*» (*Ac 3,6*). I l'Església continua fent-ho, continua actuant en el nom de Jesús, fent miracles d'amor, de servei, de valentia, de perdó... És tot el que tenim i que ens depassa: Jesucrist, «*ple de gràcia i de veritat*» (*Jo 1,14*).

Com Sta. Teresa de l'Infant Jesús, sentim-nos cridats a creure que **l'Església és «la nostra Mare»:** «La meva vocació és l'amor!... Sí, he trobat el meu lloc en l'Església, i aquest lloc, oh Déu meu, sou Vós qui me l'heu donat... En el cor de l'Església, la meva mare, jo seré l'amor... Així ho seré tot...» (*Ms B 3r*).

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Benedicció de la Palma

Les celebracions del Diumenge de Rams, el passat 1 d'abril, van iniciar arreu del Bisbat la Setmana Santa. Es van dur a terme amb una gran participació de fidels, especialment de famílies amb nens, que van alegrar amb palmers i rams la commemoració de l'entrada del Senyor a Jerusalem. A les parròquies han celebrat la Passió del Senyor, pròpia d'aquest diumenge de Quaresma. A la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell, l'Arquebisbe Joan-Enric va subratllar que l'Evangelí de la Passió segons Sant Marc declara que Jesús mor per tothom, dóna la vida per amor a tots. Per això hem d'admirar contemplativament aquest misteri tan gran d'amor, i agrair-lo, amb un amor que li correspongui, fins a donar la pròpia vida. També encoratjà els nombrosos pares presents amb els seus fills petits, a educar-los en la fe cristiana i en els valors que realment són essencials per a les persones.

GLOSSA

Caminar en plàcida soledat

Els fills d'un ancià en fase de malaltia molt avançada i irreversible —traspasat ara fa unes setmanes—, va tenir coneixement del text d'una carta que el seu pare, ja malalt, havia adreçat a una comunitat de contemplatives del seu poble d'origen en acabar una de les seves darreres estades. Escrivia: «Benvolgudes germanes! Abans de retornar a Barcelona, on em reclama una altra revisió mèdica, la meva esposa i jo els volem manifestar la nostra gratitud per les atencions rebudes, començant per l'acollida quan vàrem arribar al poble, fa unes setmanes. Sempre recordarem amb afecte i restaran en els nostres cors les seves paraules de consol i d'encoratjament i, especialment, les seves pregàries. Seria fàcil dir que els bons aires del poble m'han ajudat a recuperar-me, que també, però l'aire estava amarant de les seves pregàries. Jo no sé com agrair-ho, però estic convençut que Ell els ho pagarà amb escreix.

»La meva pregària i l'ofertament dels meus patiments serà, també, per la seva comunitat, per la continuïtat del diàleg profund que mantenen amb Déu en la pregària. Aquest diàleg en què el que és important és escoltar més que parlar. Sé que, d'això, poc els en puc ensenyar, ja que són vostès les que, amb el seu testimoni, ens han ensenyat molt [...]. S'adonen de com n'és de bo, Déu? D'Ell ens ve sempre la força. Mai ho podrem agrair prou. [...]

Desitjo que en les seves hores de contemplació, germanes, descobreixin més i més el Déu Pare de bondat i de misericòrdia, sempre disposat a caminar al costat nostre...»

La vida contemplativa no sempre és ben entesa. Sovint es confon amb aïllament i manca de compromís allò que, ben al contrari, és donació i servei constant en la pregària. I és una sort saber que, fem el que fem, atrafegats com puguem estar, sempre hi ha persones que, potser sense conèixer-nos, però estimant-nos en la distància, pregunten per nosaltres dia rere dia.

L'autor de l'escrit sí que n'era conscient. Coneixia la gravetat de la seva situació. La confiança en Déu l'ajudava a fer el camí cap al moment final. Acompanyat per una família que l'agombolava en tot moment, sabia que caminava en la soledat de qui només té el Senyor per company de camí. Sabia que la malaltia avançava, però no es podia ni volia deixar vèncer. Per amor a la vida, per amor als seus, per amor a la voluntat de Déu, no es podia desanimar. Mentre li fou possible, va lluitar amb ànim. Després, s'abandonà plàcidament en mans de Déu tot vencent la malaltia fins al moment del trobament amb el seu Amor. «L'home animós venç la malaltia; però si es desanima, qui el reanimarà?» (*Pr 18,15*).

Enric Puig Jofra, SJ

Vaticà II: l'Església mira cap al futur

Fragment de l'homília del beat Joan XXIII, pronunciada el dia 11 d'octubre de 1962 —ara fa 50 anys— en l'obertura del Concili Vaticà II

«L'Església, il·luminada amb la llum d'aquest Concili, tindrà —hi confiem— un augment de riqueses espirituals i, traient-ne noves energies, mirarà intrèpidament l'esdevenidor. En efecte, portant a terme l'actualització oportuna i una assenyada organització de col·laboració mútua, l'Església farà que els homes, les famílies, les nacions dirigeixin realment el seu esperit vers les coses de dalt.»

DIUMENGE III DE PASQUA

► Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 3,13-15.17-19)

En aquells dies, Pere digué al poble: «El Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob, Déu dels nostres pares, ha glorificat Jesús, el seu Servent, que vosaltres vau entregar i vau negar, quan Pilat creia que l'havia de deixar lliure. Ell era l'innocent i el sant, però vosaltres el vau negar i vau demanar a Pilat que us inultés un assassí, mentre matàveu el qui ens obre el camí de la vida. Però Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts. Nosaltres en som testimonis. Ja sé, germans, que ni vosaltres ni els nostres dirigents no sabíeu què fèieu, però així Déu ha complert allò que havia anunciat per boca de tots els profetes: que el seu Messies havia de patir. Ara, doncs, penediu-vos i convertiu-vos, i seran esborrades les vostre culpes.»

► Salm responsorial (4)

R. *Que sigui el nostre estendard la claror de la vostra mirada, Senyor.*

Responeu quan us invoco, / oh Déu que em feu justícia. / M'heu eixamplat el cor en els perills, / compadieu-me i escolteu el meu prec. R.

Sapigueu que el Senyor / m'ha fet favors meravellosos, / el Senyor m'escolta sempre que l'invoco. R.

Molts exclamen: / «En qui trobarem el nostre goig? / Que sigui el nostre estendard / la claror de la vostra mirada, Senyor!» R.

M'adormo en pau / així que em fico al llit / i em sento en vós segur, / només en vós, Senyor. R.

Jesús i els deixebles d'Emaús. Pintura d'Ivo Dulcic, Museu d'Art Modern de la Ciutat del Vaticà

► Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 2,1-5a)

Fillets, us escric això perquè no pequeu. Però si algú pecava, recordeu que tenim prop del Pare un defensor, Jesucrist, que és just. Ell mateix és la víctima propiciatòria pels nostres pecats. I no només pels nostres, sinó pels de tot el món. Per saber si coneixem Jesucrist, mireu si complim els seus manaments. Els qui diuen que el coneixen, però de fet no compleixen els seus manaments, són mentiders, no diuen pas la veritat. Però els qui fan cas de la paraula de Jesucrist han arribat de debò a estimar Déu perfectament.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 24,35-48)

En aquell temps, els deixebles contaven el que els havia passat pel camí, i com havien reconegut Jesús quan partia el pa. Mentre parlaven d'això, Jesús mateix es presentà enmig d'ells i els digué: «La pau sigui amb vosaltres». Ells, esglaiats, van creure que veien un esperit. Jesús els digué: «Per què us alarmeu? Per què us vénen al cor aquests dubtes? Mireu-me les mans i els peus: sóc jo mateix. Palpeu-me i mireu bé; els esperits no tenen carn i ossos com veieu que jo tinc». I mentre deia això, els ensenyava les mans i els peus. Veient-los sorpresos, i que de tanta alegria encara no acabaven de creure-ho, els digué: «No teniu aquí res per a menjar?». Ells li donaren un tall de peix a la brasa, i se'l menjà davant d'ells. Després els digué: «Quan encara era amb vosaltres, us havia dit: que s'havia de complir tot el que hi ha escrit de mi en el llibre de la Llei de Moisès, i en els dels Profetes i dels Salmos». Llavors els obrí els ulls perquè comprenguessin el sentit de les Escriptures, i els digué: «Així ho diuen les Escriptures: El Messies havia de patir i de ressuscitar d'entre els morts el tercer dia, i calia predicar en nom d'ell a tots els pobles, començant per Jerusalem, la conversió i el perdó dels pecats. Vosaltres en sou testimonis.»

► Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 3,13-15.17-19)

En aquellos días, Pedro dijo a la gente: «El Dios de Abrahán, de Isaac y de Jacob, el Dios de nuestros padres, ha glorificado a su siervo Jesús, al que vosotros entregasteis y rechazasteis ante Pilato, cuando había decidido soltarlo. Rechazasteis al santo, al justo, y pedisteis el indulto de un asesino; matasteis al autor de la vida, pero Dios lo resucitó de entre los muertos, y nosotros somos testigos. Sin embargo, hermanos, sé que lo hicisteis por ignorancia, y vuestras autoridades lo mismo; pero Dios cumplió de esta manera lo que había dicho por los profetas, que su Mesías tenía que padecer. Por tanto, arrepentíos y convertíos, para que se borren vuestros pecados.»

► Salmo responsorial (4)

R. *Haz brillar sobre nosotros la luz de tu rostro, Señor.*

Escúchame cuando te invoco, Dios, defensor mío; / tú que en el aprieto me diste anchura, / ten piedad de mí y escucha mi oración. R.

Hay muchos que dicen: «¿Quién nos hará ver la dicha, / si la luz de tu rostro ha huido de nosotros?» R.

En paz me acuesto y en seguida me duermo, / porque tú solo, Señor, me haces vivir tranquilo. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 2,1-5a)

Hijos míos, os escribo esto para que no pequéis. Pero, si alguno peca, tenemos a uno que abogue ante el Padre: a Jesucristo, el Justo. Él es víctima de propiciación por nuestros pecados, no sólo por los nuestros, sino también por los del mundo entero. En esto sabemos que lo conocemos: en que guardamos sus mandamientos. Quien dice: «Yo lo conozco», y no guarda sus mandamientos, es un mentiroso, y la verdad no está en él. Pero quien guarda su palabra, ciertamente el amor de Dios ha llegado en él a su plenitud. En esto conocemos que estamos en él.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 24,35-48)

En aquel tiempo, contaban los discípulos lo que les había pasado por el camino y cómo habían reconocido a Jesús al partir el pan. Estaban hablando de estas cosas, cuando se presenta Jesús en medio de ellos y les dice: «Paz a vosotros.» Llenos de miedo por la sorpresa, creían ver un fantasma. Él les dijo: «¿Por qué os alarmáis? ¿por qué surgen dudas en vuestro interior? Mirad mis manos y mis pies: soy yo en persona. Palpadme y daos cuenta de que un fantasma no tiene carne y huesos, como veis que yo tengo.» Dicho esto, les mostró las manos y los pies. Y como no acababan de creer por la alegría, y seguían atónitos, les dijo: «¿Tenéis ahí algo de comer?». Ellos le ofrecieron un trozo de pez asado. Él lo tomó y comió delante de ellos. Y les dijo: «Esto es lo que os decía mientras estaba con vosotros: que todo lo escrito en la ley de Moisès y en los profetas y salmos acerca de mí tenía que cumplirse.» Entonces les abrió el entendimiento para comprender las Escrituras. Y añadió: «Así estaba escrito: el Mesías padecerá, resucitará de entre los muertos al tercer día, y en su nombre se predicará la conversión y el perdón de los pecados a todos los pueblos, comenzando por Jerusalén. Vosotros sois testigos de esto.»

COMENTARI

Per què busqueu el qui és viu entre els morts?

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setmana): Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jn 5,1-5 / Jn 15,1-8
 □ **dimarts**: Ac 7,51-8,1a / Sl 30 / Jn 6,30-35 ■ **dimecres**: 1Pe 5,5b-14 / Sl 88 / Mc 16,15-20 □ **dijous**: 1Co 2,1-10 / Sl 118 / Mt 5,13-16 □ **divendres**: Ac 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47 □ **dissabte**: Ac 9,31-42 / Sl 115 / Jn 6,60-69 □ **diuenenge** vinent, IV de Pasqua (litúrgia hores: 4a setmana): Ac 4,8-12 / Sl 117 / 1Jn 3,1-2 / Jn 10,11-18.

El missatge pasqual de Lluç té una formulació pròpia, nova respecte de Marc i diferent de Mateu i Joan. El missatge dels dos homes amb vestits resplendents a les dones que acaben d'entrar al sepulcre és incisiu: «Per què busqueu entre els morts el qui és viu?» L'aparició de Jesús als deixebles reprèn aquest motiu de forma original. En primer lloc, malgrat que Jesús s'apareix als onze i als seus companys, els deixebles no s'ho acaben de creure. Per això Jesús els dóna signes que és vivent: els mostra les mans i els peus amb les nafres de la crucifixió. Però no n'hi ha prou, perquè els deixebles encara són incrèduls. Per això, Jesús demana quelcom per menjar i s'ho menja davant d'ells. Un gest prou sig-

nificatiu per mostrar que Jesús és vivent i que no cal buscar-lo més entre els morts.

En segon lloc, Jesús els obre el sentit de les escriptures. Aquest motiu ja ha estat la catequesi als deixebles que anaven a Emaús (Lc 24,26-27) i es reprèn en l'aparició als onze. En això resseguim els passos del cristianisme primitiu, que va descobrir a poc a poc molts textos de l'Antic Testament que il·luminen el misteri de Jesús, i sobretot el de la seva passió. En el text d'avui resulta nou que, a més de la referència a la llei de Moisès i als profetes, s'esmenten els Salmos. Ara bé, convé notar que en la passió de Jesús segons Lluç, els Salmos tenen un paper molt important (*Salm 22* [Lc 23,24 i 23,35]; *Salm 88* [Lc

23,36]; *Salm 31,6* [Lc 23,46]; *Salm 38,12* [Lc 23,49]). Cal recordar aquí que Lluç és un escriptor ordenat i acurat.

Finalment, l'aparició de Jesús als deixebles a Jerusalem rememora l'encàrrec missional de Jesús. El motiu de la missió que Jesús encomana als deixebles és una constant en les seves aparicions que no s'acaben amb la presència inesperada de Jesús entre els seus sinó que s'obren sempre a la missió apostòlica. En el cas de Lluç, aquest horitzó invita a continuar amb la lectura dels Fets dels Apòstols: la segona part de l'evangeli segons Lluç. El subratllat de Lluç és que Jerusalem en serà el punt de partença.

Oriol Tuñi, SJ

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

17. No es pot dir que el seguiment de Jesús sigui còmode

Les paraules de Jesús sobre la Llei i els preceptes del judaisme (cf. Evangeli d'avui) es presenten sovint a partir de la idea d'un Jesús liberal, és a dir, es dona al text un sentit moral: la interpretació liberal que Jesús fa de la Llei fa la vida més fàcil en comparació amb el *legalisme jueu*. En realitat, no és gaire convincent aquesta afirmació; en la pràctica,

no es pot dir que el seguiment de Jesús sigui còmode. Això Jesús no ho va dir mai! Què volia dir, aleshores?

El rabí Jacob Neusner ens mostra que no es tracta d'una forma de moralisme, sinó que aquí tenim uns textos altament teològics, nosaltres diríem més exactament uns textos cristològics. Aquí és l'autoritat de Jesús la que està en joc. Crist està dalt la muntanya en el lloc de la Llei de Déu.

Aquí es destapa el punt capital de la disputa. Jesús s'entén ell mateix com a llei de Déu, com a paraula de Déu en persona. El pròleg grandios de l'Evangeli de Sant Joan: «Al principi

existia la paraula, i la paraula estava amb Déu, i la paraula era Déu», no diu altra cosa que el que ens diu Jesús en el sermó de la muntanya. El Jesús del quart evangeli i el Jesús dels evangelis sinòptics és el mateix: és el veritable Jesús *històric*.

El problema de la pretensió de Jesús de ser ell mateix en persona la Llei i el Temple, està molt lligat amb el tema d'Israel, de la comunitat vivent del poble, en la qual es realitza la paraula de Déu. Bona part del llibre del rabí Jacob Neusner (*A Rabbi talks with Jesus. An intermillennial interfaith exchange*. Doubleday, Nova York, 1993) es dedica a subratllar aquest segon aspecte. Pel que fa a l'Església, la resurrecció de Jesús, «el primer dia de la setmana» ja va fer que aquest *primer dia* es convertís en diumenge, el *dia del Senyor*, que espontàniament va incorporar els elements essencials del dissabte veterotestamentari entorn de la taula del Senyor.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

La pràctica de la meditació

En el moment present, la meditació és una pràctica que està emergint amb molta força en els països occidentals. La meditació té un paper cabdal en el desenrotllament espiritual d'una persona i en el descobriment de la seva missió en el món. S'estan descobrint els beneficis mentals, emocionals, físics i també socials i espirituals d'aquesta pràctica. Per això mateix, no és estrany que persones laiques i fins i tot agnòstiques o indiferents a les grans tradicions religioses, incorporin en la seva vida quotidiana mètodes de meditació que practiquen assíduament com una mena de ritual diari.

Des de la tradició cristiana hi ha també una especial atenció a la pràctica de la meditació. En aquest punt, seria bo tractar de sumar i veure el bo i millor que aporten les espiritualitats no cristianes en l'exercici de la meditació i en el silenci —com he dit en un altre article. Un monjo budista digué a Thomas Merton: «Abans que puguis meditar, has d'aprendre a no donar cops de porta.» Cal, a més, mostrar que també dins del cos de les espiritualitats hi ha una gran diversitat de propostes metodològiques de meditació que molt sovint s'ignoren.

Sense desmerèixer les aportacions del món oriental, cal destacar que la *meditatio* és una pràctica pròpia de la vida monàstica de tots els temps i que en l'actualitat vessa fora dels àmbits de la vida consagrada per fer-ne partícip el ciutadà secular.

De què parlem? La meditació és, essencialment, recerca. És un exercici que té com a finalitat esdevenir conscient del propi ésser i de la pròpia vocació en el món. Manca una atenció difícil de practicar, especialment en contextos summament estimulats on la *dispersio mentis* és aclaparadora.

La meditació és un exercici que fa intervenir el pensament, la imaginació, l'emoció i el desig. Aquesta mobilització és necessària per poder aprofundir en l'ésser personal i en el seguiment de la crida interior.

Francesc Torralba
(*Jesuclrist 2.0*, Ed. Pòrtic (Grup 62))

SANTORAL

22. ✚ Diumenge III de Pasqua. Sant Caius o Gai (de Dalmàcia) i sant Soter, papes i mrs.; sant Agapit I, papa; santa Senorina, vg.

23. Dilluns. Sant Jordi, soldat mr. (s. iv), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456); sant Gerard o Grau, bisbe; sant Adalbert (956-997), bisbe de Praga i màrtir; beat Gil d'Assís, rel. franciscà; beata Elena d'Udine, rel. agustina; beata Teresa-Maria de la Creu, vg. carmelitana.

24. Dimarts. Sant Fidel de Sigmaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); Conversió de sant Agustí; sant Gregori d'Elvira, bisbe; santa Maria-Eufràsia Pelletier, rel., fund. Congregació del Bon Pastor; sant Benet Menni, prev., fund. Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor (HSCJ); sants Cerasi i Febadi, bisbes.

25. Dimecres. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company

de Pau; sant Anià, bisbe; santa Calixta, màrtir.

26. Dijous. Sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i doctor de l'Església, venerat a Lleó; Mare de Déu del Bon Consell; sant Clet I o Anacleto, papa i mr.; sant Marcel·lí, papa i mr.; sant Pascasi, bisbe; sant Rafael Amaiz Barón, trapenc.

27. Divendres. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada 1881, entronitzada 1947); sant Toribí de Mogrovejo, bisbe; santa Zita, vg., de Lucca (s. xiii), patrona de les treballadores domèstiques; beats Domènec i Gregori, preveres de Barbastro.

28. Dissabte. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. Marista i mr. a Oceania; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prev.; santa Valèria, mare de família mr.; beat Luquesi, terciari franciscà.

EN PAREJA

A veces me desanimo...

U no, que ya lleva algún tiempo tomando el pulso a las parejas que acuden a explicar sus problemas de convivencia y lo mal que lo pasan, puede llegar a la conclusión de que el amor con el paso del tiempo termina por agriarse. Al menos, eso parece suceder en muchos casos.

La cuestión real es que hay parejas que viven un terrorífico infierno, mientras que otras disfrutan de lo lindo en su convivencia, andan bien y, obviamente, no se vienen a retratar a casa del médico. Y aquí surge la pregunta del millón: ¿es la lotería de la felicidad la que es caprichosa o nos ganamos la suerte cada uno según nuestra dedicación y esfuerzo personal?

A veces me desanimo y pienso que los tiempos que corren no son los más apropiados para convivir amorosamente y a perpetuidad con otra persona. Que circulan malos aires que calan en lo más profundo de nuestro ser y nos transforman de pacíficas y enamoradas criaturas en violentos depredadores, destructores de todo lo que huele a cariño, ternura y amor.

Otras veces estoy más animado y pienso que la mayoría de nosotros somos buena gente, porque la bondad es la muestra más clara de la inteligencia humana, si no la humanidad ya no existiría, ¿no le parece? De tal manera que cuando nos atizamos dolorosos pescozones, se trata de una ofuscación pasajera, un sarampión temporal que pronto se nos va a pasar. No quiero pensar que nos hayamos vuelto malos de golpe, incapaces de amar y de perdonar. Soy optimista y confío y confiaré siempre en la bondad y en la capacidad innata de amar de las personas..., aunque algunas veces parece que hayan nacido privadas de esa suerte.

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta; *En pareja*, Ed. Pòrtic)

ENTREVISTA

M. PILAR ADÍN

«Estimar-te i servir-te sempre i en tot»

El 8 d'octubre va ser beatificada a la catedral de la Seu d'Urgell la fundadora de la Congregació de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell, la Mare Anna M. Janer Anglarill. La seva postuladora, la Gna. M. Pilar Adín, per descriure la seva fundadora, assegura que la mare Janer era una dona «a prova de bombes», però sobretot era humil, rica en misericòrdia, sense cap excepció ni discriminació en el moment d'oferir el seu servei als pobres i als malalts. «Conèixer més de prop la meva fundadora —afirma— m'ha ajudat a estimar més i més Jesucrist. La seva manera d'afrontar les dificultats també m'esperona a viure amb esperança el moment present. Jo també vull fer meu el lema escollit per a la beatificació: Estimar-te i servir-te sempre i en tot.»

Com definiria la Mare Janer?

Diria que és una mística catòlica de la caritat, encara que l'expressió pugui semblar agosarada. Mística, per la seva manera peculiar d'estar unida a Déu. Catòlica, en el doble sentit d'universal i eclesial. De la caritat, perquè va fer de l'amor a Déu i als germans el seu ideal de vida.

Quin és el seu llegat espiritual?

La M. Janer ens ha deixat per herència un carisma molt engrescador: el descobriment de Crist en el germà. En paraules seves: «Que t'estimi i et serveixi molt en els pobres i els malalts». D'aquest carisma es desprèn una espiritualitat molt peculiar que crec que resumeix molt bé el títol aparegut en algun diari arran de la beatificació: «Maternitat sense fronteres.»

El procés ha estat complicat o simplement enriquidor?

Ha estat llarg, sobretot, però hem après molt. Hi ha hagut moments d'aquells que pensava que no ens en sortiríem, però he de dir, per desmitificar una mica una certa comprensió burocratitzada de la Cúria romana, que sempre hem trobat una ajuda en la Congregació per a les Causes dels Sants.

Òscar Bardají i Martín

Confirmacions a Artesa de Segre

L'Arquebisbe Joan-Enric va administrar el sagrament de la Confirmació a 18 joves de la parròquia d'Artesa de Segre dins la celebració del 5è diumenge de Quaresma. A l'homilia remarcà el missatge del deixar-se atreure per la Creu de Crist, que és lliurament per amor a tots. I destacà que és en la consciència on tenim inscrita la Llei de Déu, i que sempre cal formar-la i deixar-la que ens guïï en els moments importants de la vida i sempre. Així mateix assenyala el Crist com a model d'obediència a Déu pel que fa a viure sacrificadament per fer en tot i sempre la voluntat de Déu Pare, que és voluntat d'amor i de misericòrdia. Valorà «el sacrifici» que per amor sap «morir per donar vida», com el gra de blat, que és Crist mateix, model que han de seguir els confirmands al llarg de tota la seva vida. I els posà com a exemple l'Arquebisbe Òscar Romero, en procés de beatificació a El Salvador, i que fou assassinat mentre celebrava l'Eucaristia, portant un gran compromís evangèlic pels més pobres i el seu alliberament integral. Va estar acompanyat pel Rector Mn. Antoni Ballester, i els mossens Antoni Pich i Ramon Solé, i hi va assistir l'Alcalde d'Artesa de Segre Sr. Domènec Sabanès.

Pregària per Mons. Bonjorn dels sacerdots colombians i l'Arquebisbe Joan-Enric

Els preveres d'Urgell amb orígens a Colòmbia, vinculats al grup vocacional de Mons. Sebastià Bonjorn a la parròquia de la Sda. Família de Bogotà, van mantenir el dia 22 de març una trobada al Seminari de La Seu d'Urgell per viure un emotiu record del qui tant els havia ajudat en el seu camí vocacional vers el sacerdoci, i per celebrar junts una eucaristia-funeral per la seva ànima, presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric. Van haver-hi moments molt joiosos de compartir records i vivències de l'amistat amb Mn. Sebastià, i de la seva ajuda espiritual com a sacerdot. La trobada va ser plena de goig pasqual per la vida i el ministeri de Mons. Bonjorn, fundador d'aquest grup de promoció vocacional, tant de sacerdots com de religiosos, vinculat a la parròquia de la Sagrada Família, del barri d'El Camen de Bogotà on ell fou rector fins al final de la seva vida.

Actualment hi ha onze preveres a Urgell provinents d'aquest grup vocacional, i el diumenge dia 25 de març va ser ordenat de diaca un dotzè membre, Mn. Alfons Velásquez, fill precisament de la mateixa parròquia que va regir durant més de quaranta anys Mons. Bonjorn, en barris humils del Sud de la capital colombiana. Un dinar de germanor i un col·loqui fratern amb l'Arquebisbe Joan-Enric clogueren la trobada, que volen repetir anualment com homenatge de record i pregària per aquell sacerdot, fill de Vallverd d'Urgell, que els fou pare en la seva vocació i que ha deixat a Colòmbia un record inesborrable.

Urgell participa en la 6a Jornada de mestres i professors de Religió de Catalunya

89 mestres i professors de Religió d'Urgell i el Delegat d'Ensenyament, Mn. Chisvert, han participat enguany a la 6a Jornada de Mestres i Professors de Religió de les Diòcesis amb seu a Catalunya que es va celebrar el 24 de març a Lleida, amb l'assistència de més de 500 professionals. La Llotja de Lleida va acollir l'acte institucional d'obertura, amb la presència del Bisbe de Lleida, Joan Piris i l'Arquebisbe de Tarragona, Jaume Pujol que és l'Arquebisbe responsable del SIERC.

Després de la presentació, va tenir lloc la ponència «Pedagogia de l'esperança: un reptu urgent», a càrrec de la Doctora en Pedagogia Antonieta Mateus. Durant la jornada, es van programar 18 tallers d'aprofundiment que van ser impartits per experts en les diverses matèries.

Mig milió de famílies de Catalunya, matriculen els seus fills a Religió, entre l'escola pública i la concertada. D'ells, entre 45.000 i 50.000 són de Lleida.

L'alcalde de Lleida, Àngel Ros, va ser l'encarregat de cloure la jornada a la Seu Vella, on el Bisbe va presidir l'Eucaristia. Ros va agrair tot el que fan els professors de Religió pels nois i noies, ja que estan complint una de les funcions humanes més nobles, que és l'educació «en un àmbit tan important com és la Religió», ja que «no es poden transmetre els valors i la pràctica continuada d'aquests valors sense una formació religiosa».

Opció, testimoni, i contemplació en les conferències quaresmals a Agramunt

Una mitjana de 90 persones han participat en el cicle de conferències quaresmals organitzades a Agramunt. El rector Mn. Llorenç Utgés, d'acord amb el Consell Parroquial, ha promogut durant la Quaresma aquesta activitat de formació cristiana, així com també altres activitats pastorals: un racó de pregària els divendres al vespre a la capella

de les Missioneres de la Immaculada Concepció, el Viacrucis els diumenges a la tarda a l'església parroquial i un sopar solidari, en el marc de la Campanya contra la Fam. El dimarts 6 de març, el Dr. Francesc Torralba, professor de la Universitat Ramon Llull, va parlar sobre «L'opció pel Crist» a partir del que exposa al seu llibre *Jesucrist 2.0*. Dijous 15 de març, Mn. Cinto Busquet, va exposar el tema «Testimoniari i viure la fe en un context multicultural i interreligiós», tot compartint algunes reflexions fonamentades en la seva experiència d'estada al Japó i els seus estudis específics sobre altres religions. El 29 de març, Sor Maria Victòria Triviño, religiosa del Convent de Clarisses del Sant Crist de Balaguer, va parlar de «La vida contemplativa en la nova evangelització».

Diàleg sobre qüestions d'actualitat des de la perspectiva de la raó i la fe a Andorra

Francesc Torralba i Marc Forné van dialogar a la Casa de l'Església del Fener, el dijous 29 de març, en un to obert i cordial, sobre temes d'actualitat tals com quina ètica és necessària per al segle XXI i els paràmetres que ha de tenir una societat democràtica. També van parlar sobre el posicionament personal sobre la religió i la fe; què entenem avui per ser creient; quin paper és el que ha de desenvolupar l'Església en els nostres dies; i el paper que ha de tenir el creient en la política i en la vida del partit.

Francesc Torralba, professor de Teologia i Filosofia a la Universitat Ramon Llull de Barcelona, i Marc Forné, exCap de Govern d'Andorra i advocat de professió, van

fer de la conversa dialogal una amena incursió en les preguntes que avui es fa la societat i la resposta que s'hi dona des

de la perspectiva de la fe cristiana, amb l'anhel d'apropar les perspectives.

La conversa oberta al públic va ser moderada pel periodista Gualbert Osorio i va acollir unes 80 persones, que van fer força preguntes al fil del que s'havia dit en el diàleg previ.

Aquest Atri dels Gentils andorrà ha estat una experiència innovadora dins del cicle de XXXIX Conferències Quaresmals d'Andorra, que va ser molt ben valorada pels assistents.

L'acte, organitzat per l'Arxiprestat de les Valls d'Andorra, va comptar amb l'assistència de l'Arxiprest, Mn. Ramon Sàrries, i dels rectors i sacerdots de les parròquies.